

Balgfreds (Octavius Hansen) talte om, at det var en saa lille Narfag, der havde frembragt en saa stor Virkning, saa kan jeg forsikre ham, at hvis det kun havde gjældt om Spektaklerne mod de enkelte Personer, var denne Forespørgsel slet ikke kommen frem. Naar han vil gjøre Regnestykket op om, hvor stor eller hvor lille Tilliden eller Mistilliden er til en eller anden Retsbetjent, saa tror jeg ikke, at det er det heldigste Sted at gjøre dette paa her i denne Sal, men hvis det er det Medlem vil gjøre det i en privat Samtale, antager jeg nok, at vi skulle faae dette Regnestykke opgjort. Men det forekommer mig ikke, at Embedsstanden kan være tjent med, at en af dens Medlemmer — og det er Tilfældet med denne — fra den ene Ende af Landet til den anden bliver Gjenstand for vidende Ironi og bitter Spot i forskjellige af Landets Blade. Han er bleven kritiseret i høi Grad og med Rette for Udtalelser som f. Ex. „at han er den Ridder, som nok skal faae Bugt med den gamle Drage“ — det er det Medlem, som sidder her ved Siden af mig (S. A. Hansen) — „hvor meget han end spræller“. (Munterhed). Ja, det er ikke underligt, at man bliver noget lattermild, naar man hører saadanne Udtalelser, som disse eller som denne: „Nu sidder „Folkets“ Udvalgte, det forenede Venstre inde i Rigsdagen som en Flok uartige Skolebrenge, der ere vrede, fordi de ikke selv maa vælge deres Lærere. Skulle fra Skolen tør de ikke, derfor hevne de sig ved Intet at bestille, men tage dog samvittighedsfuldt deres Diæter.“

Formanden: Den erede Forespørger har her, som tidligere, draget forskjellige Ting frem, som egentlig ikke høre til Sagen. Jeg har ikke tidligere fundet Anledning til at skride ind derimod, men jeg vil dog nu henstille til den erede Forespørger, om det er ganske passende at drage det frem.

G. Petersen: Meget vel. Jeg vil blot sige, at naar Embedsstanden bliver kritiseret i sin Helhed under en saadan Sag i Stedet for den enkelte Embedsmand, saa forekommer det mig klart, at det maa være de Herrers Sag paa den anden Side at værne om denne Stand i dens Helhed og søge at gjøre disse forskjellige Udtalelser til Intet; derved ville de ogsaa spare mig den Meilighed, jeg i Dag har paataget mig. Naar det erede Medlem for Hifted Amts 2den Balgfreds (Sagd) har forment, at der var rettet nogle almindelige Angreb paa Domstolene, saa vil jeg dertil bemærke, at man snarere har forsvaret Domstolene end rettet noget Angreb paa dem. Jeg skal slutte med den Bemærkning, at uagtet den erede Justitsministers første Erklæring og første Svar paa Forespørgselen langtfra kunde være tilfredsstillende for mig, saa har dog den Ytring, at han, naar han fandt det rigtigt at drage Nogen til Ansvar, skulde

vide at gjøre det til de yderste Konsekventer, i høi Grad glædet mig.

Formanden: Jeg skal meddele, at der er begjæret Afslutning af Forhandlingerne. Der er imidlertid ikke indtegnet flere Talere. Maa jeg spørge, om Nogen forlanger Ordet (Ophold). Da Ingen forlanger Ordet, er Forhandlingen sluttet.

Man gik derpaa til den næste Sag paa Dagsordenen, som var:

Forespørgsel af Folkethingsmændene for Sorø Amts 2den Balgfreds (Alberti), Svendborg Amts 3die Balgfreds (S. A. Hansen) m. Fl. til Justitsministeren angaaende Forstaaelsen af Grundlovens § 88.

(Forespørgselen findes i Tidenden Spalte 1428.)

S. A. Hansen: Der er i Rigsdagens forrige Samling indkommet til Folkethinget forskjellige Andragender, blandt hvilke der er et, som gav Anledning til, at det Udvalg, der behandlede Andragenderne, gjorde nogle Indstillinger; det vil sige: Flertallet gjorde en Indstilling angaaende et enkelt Punkt i et af disse Andragender, og Mindretallet fremsatte en anden Indstilling; men paa Grund af Sesionens Tilendbringelse sidst kom disse Forslag ikke til nogen Forhandling. Disse Forslag angaa Spørgsmaalet om den rette Forstaaelse af Grundlovens § 88. Der var nemlig af Kjøbenhavns Politidirektør udstedt en Bekjendtgørelse under 4de Mai 1872, hvori et paatenkt Møde under aaben Himmel blev forbudt, men i hvilken Bekjendtgørelse det, næst efter at dette Møde blev forbudt, hedder: „saa vel som ethvert andet Møde under aaben Himmel, der af nævnte Forenings Bestyrelse eller af Andre paa dens Vegne maatte blive berammet, i Genhold til Grundlovens § 88 og Lov angaaende Omordningen af Kjøbenhavns Politi af 11te Februar 1863 § 9 som farligt for den offentlige Fred og Sikkerhed, herved forbudt“. Det er denne Del af Forbudet, „saavel som ethvert andet offentligt Møde under aaben Himmel af den nævnte Forenings Bestyrelse eller af Andre paa dens Vegne maatte blive berammet“, hvorved der udstedes et saadant almindeligt Forbud mod en enkelt Forenings Bestyrelse eller Andre, der handlede paa dens Vegne, og som skulde gjælde for bestandigt, der efter det paagjældende Udvalgsflertals Mening ikke lod sig forene med Grundlovens § 88; thi hele Udvalget og, saavidt jeg veed, Alle baade udenfor og i Salen vare enige om, at Politiet havde sin fulde grundlovmæssige Berettigelse til at udstede Forbudet mod det enkelte paagjældende Møde. Man bliver yderligere overbevist om, at det ikke var noget midlertidigt For-